

Перший етап полягає у визначенні основних, життєво важливих соціальних інтересів міської громади: стратегічних і тактичних цілей для досягнення обраного ними (а також органами влади) стану розвитку міста.

Другий етап полягає у визначенні аспектів життєдіяльності міської громади, що є найменш захищеними по відношенню до міста як об'єкта захисту. Для всіх параметрів і напрямків діяльності, визначених на першому етапі, органами місцевого самоврядування має бути встановлений перелік загроз та причин їх можливого виникнення.

Третій етап – оцінка ймовірності прояву кожної із загроз з використанням одного або сукупності наукових методів (емпіричної оцінки кількості проявів загрози за період, що аналізується; безпосередньої реєстрації проявів загроз; оцінки частоти проявлення загроз за спеціальними коефіцієнтами).

Четвертий етап полягає в оцінці очікуваних втрат в результаті прояву будь-якої із загроз безпеці міста.

П'ятий етап – аналіз та вибір методів захисту з визначенням їх вартісної оцінки та очікуваної ефективності.

На практиці, методики оцінки економічної безпеки міста в Україні, не носять офіційного, законодавчо закріпленого характеру. Вони, як правило, є теоретичними та працюють у відносно стабільній ситуації, коли характеристики зовнішнього середовища змінюються повільно. В умовах кризи параметри зовнішнього середовища змінюються дуже швидко. Отже, органи місцевого самоврядування, на які покладаються повноваження щодо управління містом, потребують розробки нових моделей, які мають забезпечувати своєчасне та ефективне управління ризиками.

Моніторинг у системі економічної безпеки міста повинен забезпечити захист економічних, соціальних і екологічних інтересів жителів міста, збереження її ресурсного потенціалу, сталого розвитку та зростання економіки міста, вдосконалення внутрішнього та зовнішнього економічного імунітету системи, збереження конкурентоспроможності економіки міста на міжнародному, національному та регіональному ринках за умови забезпечення стійкості її фінансового стану. Моніторинг має важливе значення в системі забезпечення економічної безпеки міста, оскільки є джерелом інформації про стан захищеності міста, що дозволяє попереджати й усувати вплив негативних факторів і чинників на розвиток економіки, прогнозувати розвиток економіки, а також

регулювати процеси в економіці міста для забезпечення його сталого розвитку.

Отже, управління ризиками в процесі сталого розвитку міста економічна безпека відіграє значу роль у забезпеченні економічної безпеки держави. На рівні державних і місцевих органів влади та органів місцевого самоврядування необхідно проводити таку політику прийняття рішень, щоб не відокремлювати економічну безпеку держави від економічної безпеки міста. Саме цього необхідно дотримуватись при формуванні системи забезпечення економічної безпеки міста, адже це дозволить забезпечити безперервний контроль, оцінювання та ідентифікацію ризиків, вчасно і адекватно реагувати на них, що, у свою чергу, забезпечить сталий розвиток економіки міст і держави в цілому.

Література

1. Жадан Є.В. Управління ризиками в процесі забезпечення соціальної безпеки міста / Є.В. Жадан // Збірник тез науково-практичної заочної конференції «Державна економічна політика регіонального розвитку», 10 червня 2015 р. – Харків, 2015. – С. 12-14.

2. Плужник А.В. Моніторинг у системі забезпечення економічної безпеки міста / А.В. Плужник // Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. – 2012. – № 1 (52). – С. 75-77.

3. Управління сучасним містом: підручник / За ред. В.М. Вакуленка, М.К. Орлатого. – К. : НАДУ, 2008. – 632 с.

Леся КАНАК

Тернопільський національний економічний університет, Україна

МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО В КОНТЕКСТІ НАДАННЯ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ

Процес регулювання надання медичних послуг у медичних закладах різних форм власності залишається недостатньо відпрацьованим у регіонах України. Сучасні виклики, що постають перед Україною в сфері охорони здоров'я, зумовлюють необхідність пошуку інноваційних підходів до формування нової регіональної політики, яка забезпечить пріоритет інтересів пацієнтів, контроль за якістю медичних послуг, а також підвищить задоволеність населення якістю і доступністю медичних послуг. Водночас, для регіонів характерними є наступні

тенденції в медичній сфері:

- відбувається зміна форм власності медичних закладів;
- виникають нові медичні установи з покращеним обслуговуванням населення, новим медичним обладнанням і методиками лікування;
- спостерігається неоднорідність у формуванні попиту і пропозиції медичних послуг у регіонах, що обумовлена регіональними чинниками
- формуються різні групи споживачів медичних послуг, що мають специфічні потреби і вимоги до покращення і примноження здоров'я;
- зростає готовність населення платити за медичні послуги.

Все це зумовлює посилення уваги до питання розвитку міжрегіонального співробітництва в контексті надання медичних послуг. Зокрема, міжрегіональне співробітництво є одним із механізмів активізації інноваційних процесів і залучення інвестицій для реалізації високоєфективних інноваційних проектів у сфері охорони здоров'я та забезпечуватиме умови для досягнення у регіонах якісно нового рівня надання населенню медичних послуг.

Відтак, головними завданнями регіонального співробітництва в контексті надання медичних послуг є: забезпечення процесу реалізації цілей формування регіональних ринків медичних послуг; створення конкурентного середовища на даних ринках; забезпечення ефективності і повноти використання ресурсного потенціалу системи охорони здоров'я регіону; забезпечення доступного і якісного медичного обслуговування; згортання ринку тіньових медичних послуг в регіоні; збереження й зміцнення здоров'я населення регіону тощо.

Ми вважаємо, що міжрегіональне співробітництво має здійснюватися у розрізі групування регіонів, здійсненого залежно від сприятливості умов для формування попиту і пропозиції медичних послуг у регіонах. Тому, ми виокремлюємо наступні групи регіонів:

- група регіонів з низьким рівнем сприятливості умов формування попиту на медичні послуги та низьким рівнем сприятливості умов формування пропозиції медичних послуг. Міжрегіональне співробітництво має бути спрямоване на стимулювання зростання попиту і пропозиції медичних послуг. Низький попит на медичні послуги в даних регіонах обумовлений тим, що це є регіони з доволі низьким рівнем захворюваності (потреби) та платоспроможності населення [1]. Тому очевидно, що збільшення пропозиції медичних послуг має здійснюватися в контексті створення умов для профілактики

захворювань або на залучення споживача із-за меж регіону шляхом розвитку медичних послуг, що використовують рекреаційні ресурси регіону. Отже, в цьому контексті одним із напрямів міжрегіонального співробітництва щодо надання медичних послуг даних регіонів є створення комплексної інфраструктури оздоровчих закладів (санаторії, профілакторії, оздоровниці), які надаватимуть сучасні медичні послуги з використанням кліматолікувальних властивостей ресурсів території. При цьому зростатиме попит та медичні послуги серед споживачів не тільки в межах регіону, так і поза ним;

- група регіонів з низьким рівнем сприятливості умов формування попиту на медичні послуги та високим рівнем сприятливості умов формування пропозиції медичних послуг. Міжрегіональне співробітництво має бути спрямоване на підвищення попиту на медичні послуги із збереженням теперішнього стану пропозиції медичних послуг або запобіганню зростання необґрунтованої пропозиції медичних послуг. Тому для підвищення попиту на медичні послуги у даних регіонах доцільно: інтенсивно пропагувати здоровий спосіб життя, що сприятиме зростанню попиту на лабораторні, діагностичні та консультаційні послуги медичних закладів; перепрофільовувати медичні заклади відповідно до потреб населення регіону; підвищувати якість надання медичних послуг, сервісу обслуговування, професіоналізму медичного персоналу; зберегти існуючий рівень пропозиції медичних послуг в регіоні за рахунок сприяння поліпшенню матеріального, фінансового, інформаційного, кадрового та іншого ресурсного забезпечення суб'єктів надання медичних послуг. А запобігти необґрунтованій пропозиції медичних послуг в регіоні можна за рахунок проведення низки заходів (соціальна реклама, медичні семінари, регіональний медичний часопис, Інтернет-сторінки тощо) для населення щодо зведення до мінімуму фальсифікованої інформації про медичні послуги та інформаційної асиметрії щодо пропонування медичних послуг;

- група регіонів з високим рівнем сприятливості умов формування попиту на медичні послуги та низьким рівнем сприятливості умов формування пропозиції медичних послуг. Для таких регіонів характерною є складна екологічна ситуація, що негативно впливає на здоров'я населення та обумовлює високу потребу у медичних послугах. Доволі високий рівень соціального розвитку таких регіонів робить цю потребу платоспроможною [2]. Тому міжрегіональне співробітництво має бути

спрямоване на збільшення пропозиції медичних послуг за рахунок модернізації матеріально-технічної бази медичних закладів регіону, яка передбачає розробку процедури планування забезпечення медичних закладів сучасним устаткуванням, узгодження планів оснащення лікувально-профілактичних установ залежно від розміру населеного пункту їх розташування; залучення вітчизняних та зарубіжних інвестицій в регіон для розвитку інфраструктури медичної галузі; пониження вхідних бар'єрів (ліцензії, дозволи на перекваліфікацію) входження на ринок нових учасників, діяльність яких має бути орієнтована на специфіку захворюваності населення регіону і забезпечувати ширший доступ до сучасного медичного обладнання, нових методик лікування.

Для посилення міжрегіонального співробітництва в контексті надання медичних послуг доцільно виокремити такі пріоритети цільової фінансової підтримки регіонів: інвестування структурно-інноваційних зрушень у сфері охорони здоров'я; стимулювання розвитку ринків спеціалізованих медичних послуг відповідно до потреб населення в регіоні та виділення їм дотацій; інвестування у сферу медичного обслуговування та охорону здоров'я, у розвиток соціальної інфраструктури, що сприятиме регіональному та місцевому розвитку, а також зростанню якості життя людини незалежно від місця її проживання; створення регіональних медичних фондів з метою накопичення коштів для профілактики медичних захворювань, допомоги медичним працівникам; інвестування розвитку профілактичних та реабілітаційних медичних послуг; надання пільгових кредитів на розширення інфраструктури регіонального ринку медичних послуг.

Література

1. Блащук Т. В. Якість медичної допомоги (послуги) та право на якість медичної допомоги (послуги): співвідношення понять / Т.В.Блащук, І. Пецко // Підприємництво, господарство і право. – 2011. - № 4 (184). - С. 33-36.
2. Рожкова І. В. Розвиток конкурентоспроможності регіонального управління у сфері охорони громадського здоров'я : монографія / І. В. Рожкова. – К. : НАДУ, 2008. – 365 с.

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО У СФЕРІ НАДАННЯ СТОМАТОЛОГІЧНИХ ПОСЛУГ ЯК ІНТЕГРАЦІЙНИЙ ФЕНОМЕН

Інтеграція у будь-якій системі виробничих процесів, у тому числі й тих, що продукують медичні послуги, не виникає сама по собі. Високорозвинені країни Європи засвоїли простий, але важливий урок: безкоштовної медицини не існує. По суті, медицина не тільки не є безкоштовною, але й стрімке зростання витрат на неї, що значно додає проблем до бюджетів будь-яких країн, робить охорону здоров'я коштовною річчю.

Україна як держава у цілях охорони здоров'я не використовує потужності приватної медицини: резерв знань, умінь, устаткування, інших можливостей загальнокорисного використання. Переважно, це пояснюється відсутністю нормативної бази або практики використання бази для такого співробітництва та побоюваннями через високі ціни. З іншого боку, приватні установи не охоче співпрацюють із державними інституціями через постійні проблеми з платежами та перевітками. Більшість суб'єктів воліють діяти самостійно та розвивати горизонтальні зв'язки з медичними закладами на певній території для пошуку пацієнтів [2].

В багатьох країнах світу реалізується державна система охорони здоров'я, яка фінансується шляхом страхового фонду, джерела фінансування якого у кожному випадку є різними. Звичайно, передовий досвід все частіше має змішаний вигляд, адже потребує різних джерел фінансування. Однак, нині розбудова концепції державно-приватного партнерства в охороні здоров'я України на жаль не є пріоритетним питанням державної політики [3].

Проаналізуємо функціонування державних і приватних стоматологічних закладів (табл. 1). Наведені у таблиці дані свідчать про переваги приватної стоматологічної практики та доцільність її широкого впровадження в практичну діяльність системи охорони здоров'я України. Однак активний розвиток недержавних стоматологічних лікувально-профілактичних закладів не забезпечується достатнім нормативно-правовим урегулюванням взагалі та науково обґрунтованою методикою оформлення договору про надання платних медичних послуг зокрема